

kétszeres terjedelme, a szerzők számának jelentős mértékű növekedése azt jelzi, hogy a nagybányai konferenciasorozat kezd szélesebb körben ismertté válni, és rangot kivívni magának az európai névkutatásban.

HAINDRICH HELGA ANNA  
Eötvös Loránd Tudományegyetem  
Bölcsészettudományi Kar

TRUNKI PÉTER  
Eötvös Loránd Tudományegyetem  
Bölcsészettudományi Kar

**OLIVIU FELECAN, Un excurs onomastic în spațiul public românesc  
actual [Névtani kirándulás a mai román közösségi térben]**

Editura Mega – Editura Argonaut, Cluj-Napoca, 2013. 206 lap

1. A magyar névtudomány eddig kevésbé követte nyomon a román névtan eredményeit, ezért a jelen könyv új tájékozódási lehetőségeket kínál az érdeklődőknek, bemutatva az utóbbi évtizedek román személy- és intézményneveit. A kiadvány alapvetően szociolingvisztikai szempontokat érvényesít, érzékeltetve, hogy a nevek mennyire érzékenyen reagálnak a gazdasági és társadalmi változásokra. Ezeknek a hozadéka az életfeltételek átalakulása és ezzel együtt a nevek formálódása, idomulása az új miliőhöz.

A könyv FELECAN 2009–2013 között megjelent írásainak egy hányadát foglalja magába két főbb tematikus egység szerint: az első a személynévadás tárgykörét jeleníti meg (14–117), a második pedig az intézményneveket (120–182). A jól áttekinthető szerkezetet egészíti ki a bevezetés (7–12), amelynek angol és francia nyelvű változatát is olvashatjuk (184–194). Két további mutató a FELECAN által hivatkozott szerzők és művek listáját összesíti (195–197), illetve a tárgyszavak jegyzékét tartalmazza (198–202). A román mellett angol (203) és francia nyelvű tartalomjegyzék (205) zárja a kötetet, amely nagyszerű segítséget nyújt a románul nem tudó olvasóknak.

2.1. Az első tematikus egység a jelenkori személynevek világát mutatja be, a tradíció és az innováció összekapcsolásával. Az itt szereplő öt tanulmány első darabja a Duna, a Kárpátok és a Fekete-tenger által körülhatárolt terület névanyagának történeti áttekintését célozza meg (14–41).

Az ezt követő cikk Máramaros 1987–2007 közötti személyneveit mutatja be (42–62). Alakulásukat nagymértékben befolyásolta a terület északnyugati helyzete, amely lehetőséget biztosított a hagyományőrzésnek, a többnemzetiségű és több felekezethez tartozó lakosság egymás mellett élésének. A tanulmány bemutatja a városi és a falusi népesség személynévhasználatát, elsősorban a román, a magyar és ukrán személynevekre koncentrálna. A máramarosi térséget az újabb idegen nevek erőteljes elterjedése jellemzi; ezek a kölcsönzések elsősorban az újlatin nyelvek hatását tükrözik (olasz, spanyol, francia és részben portugál).

A következő tanulmány az előző vizsgálat tematikáját vezeti tovább szociolingvisztikai keretbe helyezve (63–83). Annak a migrációs folyamatnak a hozadéka tárul elénk, amely a keresztnév-változtatás motivációját befolyásolta az Olaszországba, Spanyolországba és Franciaországba, illetve Portugáliába kivándorolt vagy csupán néhány évre munkakeresés céljából kiköltözött románság körében. Az erőteljesebb népességmozgás markáns változási mutatókat eredményez. FELECAN egyrészt a névkölcsonzést vizsgálja, amikor a gyermek olyan idegen keresztnévet kap, amelynek nincs román megfelelője, másrészt a névhelyettesítést, azaz a meglévő román keresztnév helyett az aktuális országbeli változat alkalmazását (vö. *Ion ~ Giovanni ~ Jean, Petre ~ Pedro ~ Pierre*).

Románia északnyugati területén elsősorban a falusi környezetben dívik a kollektív ragadványnévadás, amelyet a szerző úgy határoz meg, mint a román nép lelkületének szarkasztikus megnyilvánulását, mivel e nevek elsősorban negatív tulajdonságokat domborítanak ki (103–117). A szerző a tipológiai felosztás során olyan neveket sorakoztat fel, amelyek az elnevezett lakosság tulajdonságaira utalnak: például az Iza mente lakosságának a magyar eredetű *Dobași* a neve, mert igen jó zenélő hírében állt.

**2.2.** A második nagyobb egység olyan névtípusokat foglal magába, amelyek szoros kapcsolatban állnak a jelenkori román gazdasági élet változásaival, mozgásaival. A szerző mindenekelőtt azt hangsúlyozza, hogy a szocio- és pszicholingvisztikai kutatások megbízhatóságának alapja az interdiszciplináris szemlélet (120–131). Ennek fő célja a gyűjtés körütekintő megszervezése és véghezvitele a megnevezett területen az egyetemi hallgatók bevonásával. FELECAN rámutat arra is, hogy ezzel a feladattal nem csupán a nevek feltárása történik meg, hanem a témában érdekelt ifjúság bevonása a munkába, és egyben a gyűjtés módszertanának az elsajátítása is.

A következő dolgozatban egyes városokban (Bukarest, Kolozsvár, Máramaros és Szuszág) létrehozott vállalkozások cégtábláin megjelenített nevek összegyűjtésének módszeréről és azok feldolgozásának menetéről olvashatunk (132–148). A motiváció vizsgálata szociolingvisztikai szemszögből a cégek neveinek kommunikációs feladatát helyezi előtérbe, azaz a feladó (tulajdonos, névalkotó) és a vevő (kliens, névhasználó) információátadói és -vevői kapcsolatának sikerességét. A szemiotikai nézőpont érvényesítésével FELECAN azt a kapcsolatot ábrázolja, amely a feladó és a címzett között jön létre az első benyomás alkalmával. A szerző hangsúlyozza, hogy 1989 markáns határvonalat képez a többnyelvűség területén a kis- és nagyvállalkozások névhasználatában, elsősorban az angol nyelv térhódításával.

Az intézménynevek névadási gyakorlata hitelesen ábrázolja a társadalmi, gazdasági, pszichológiai, nyelvi és kulturális változásokat, de figyelembe veszi a marketingcél és a kereslet meghatározó befolyását is (149–164). E nevek motivációjául szolgálhat a cég rendeltetésének megnevezése, a földrajzi elhelyezkedés, a tulajdonos vagy valamely rokon neve. A nevek létrejöttében nagy szerepet játszik a szóalkotás és az idegen szavak alkalmazása.

A román névkutatásban kevésbé vizsgált területnek tekinthető a patrocíniumi névadás (165–182). Annak ellenére, hogy a templomok és monostorok többféle felekezethez tartoznak (ortodox, római és görög katolikus stb.), megállapítható, hogy a vallás fogalomkörébe tartozó nevek helyett a névhasználó közösségen belül megszokott, szóbeli megnevezések érvényesülnek, így a településnév vagy a településrésznév, egyéb tulajdonnév, sajátosság, alapító neve alapján jöhet létre templomnév.

3. Összességében megállapítható, hogy a bemutatott kötet elsősorban a mai román személy- és intézménynévadást jeleníti meg pszicho-, szociolingvisztikai és szemiotikai szempontok érvényesítésével. A modern kutatások sora a szerzőnek köszönhetően értékes művel gazdagodott, s e munka interdiszciplináris erényeinek köszönhetően alaposabban megismerhetjük a különböző névadási indítékokat és egyes névtípusok kialakulásának folyamatát is.

KISS MAGDALÉNA

Eötvös Loránd Tudományegyetem

Bölcsészettudományi Kar

**ILEANA IONIȚĂ-IANCU, Onomastică românească și unele aspecte didactice ale valorificării antroponimiei [Román névtan és a személynevek megközelítése didaktikai szempontból]**

Editura Paralela 45, Pitești, 2012. 183 lap

1. A román személynév kutatás történetének fontos korszakaként jelölhetjük meg a 20. század első felét. Az 1930-as években két fontos regionális összefoglaló munka jelent meg: IOAN AUREL CANDREA *Onomastica românească cu privire specială la onomastica Olteniei* [Román névtan, különös tekintettel az olténiai névtanra] című műve (București, 1935–1936) és ȘTEFAN PAȘCA *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului* [Személy- és állatnevek Olténiában] című munkája (București, 1936). Egyiküknek sem sikerült azonban meghatározni azokat az elveket, amelyek a névtannak ezt az ágazatát jellemeznék. Mindkét szerző elfogadta MIKLOSICH, MARETIC és WEIGAND megállapítását, miszerint a román népnek nincs önálló névtani rendszere. Ez a kijelentés több nyelvész elbátortalanított egy nagyobb összefoglaló diakrón munkától, így inkább több kisebb szinkrón vizsgálat látott napvilágot. Ugyanakkor 1934-ben NICOLAE IORGA, látva a személynév tan módszertani hiányosságait, a *Nume de botez la Români* [Keresztnevek a románoknál] című munkájában olyan felosztást kínált, amelyben különböző periódusokat különböztetett meg a román névanyag fejlődésében; igaz, gyakran helytelen etimológiákat adva. E tanulmányokkal a terepmunka és az adatok aprólékos, pontos lejegyzése a román névkutatásnak is fontos jellemzőjévé vált.

A román névtan későbbi fontos műveiből csak néhányat említünk meg itt. ALEXANDRU GRAUR *Nume de persoane* [Személynevek] című kézikönyvében (Editura Științifică, București, 1965) a román személynevek kialakulásával, változásával és helyesírásával kapcsolatos kérdésekre kereste a választ különböző szempontok alapján. Később IOAN PĂTRUȚ ehhez hasonló munkát publikált: *Nume de persoane și nume de locuri românești* [Román személynevek és helynevek] (Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1984), amelyben e két alapvető névfajtát vizsgálja.

A szakemberek és a nagyközönség számára is alapvető munkának számítanak a névszótárak. Ezen a téren a legkiemelkedőbb művek: NICOLAE A. CONSTANTINESCU *Dicționar onomastic românesc* [Román névtani szótár] (Editura Academiei, București, 1963), IORGU IORDAN *Dicționar al numelor de familie românești* [Román családnevek szótára] (Editura